

dig kan lades ude af Betragtning. En stor Del af det Syn, man har paa det ægtefæbelige Forhold, er absolut stammende fra religiøse Forudsætninger, men derimod ikke fra almindelige borgerlige og sædelige Forudsætninger. Da jeg erkjender, at der maa være en Forskjel mellem ægte og uægte Børn, staar jeg paa det Standpunkt, at jeg f. Ex. ikke kan gaa med til at indrømme uægte Børn Arveret. Jeg kan ikke gaa videre end til det, jeg udtalte i mit første Foredrag, nemlig at jeg ved alle de Midler, der maa anses praktiske og gennemførlige, vil sikke vedkommende Kvinde det Bidrag til Barnets Underhold, som hun kan gjøre Fordring paa, at Alimenteringsbidraget altsaa saa vidt muligt i alle Tilfælde bliver udbetalt. Videre end dertil kan jeg ikke gaa, og naar derfor det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. Jensen) mente, at man kunde indføre den Tilføielse i § 3, at man kunde fordrø, at der af Enhver, enten han var gift eller ugift, skulde udbetaltes det fulde Alimenteringsbidrag, saa — hvorvel jeg ikke er imod denne Bestemmelse — forekommer det mig dog, at den er noget ubillig, og jeg tror, kjøndt jeg ikke tilfulde kan se, hvor vidt den vilde række, at den vil gribe ind i Forhold, som man i det Mindste hidindtil har ønsket at frede om. Men naar man ser paa dette Spørgsmaal og sætter det i Forbindelse med et andet, nemlig Spørgsmaalet om Moderens Forpligtelse til at opgive Barnefaderens Navn, kan jeg vel fortaae begge Fordringer, men det forekommer mig dog ikke, at man behøver at sætte dette „skal“. Hvis man indfører denne Bestemmelse, vil det være i høi Grad rimeligt, at Moderen af Hensyn til sin Retsstilling i Fremtiden vil opgive Barnefaderens Navn; men naar man ikke føier det til, forstaar jeg slet ikke Fordringen om, at Moderen ubetinget og uvægerlig skal opgive Barnefaderens Navn. Den ærede Justitsminister har allerede omtalt de Grunde, der tale imod dette, og jeg anerkjender fuldt ud Berettigelsen af det Synspunkt, han der fremkom med. Jeg vil, hvad jeg vil bede de Herre særlig lægge Mærke til, sige, at vor Lovgivning nu er saaledes, at Moderen kan opgive Barnefaderens Navn, opgive, hvem han er, og han kan ikke fri sig fra Ansvarer uden igjennem Ed; altsaa, der er lagt et stærkt Tryk lige overfor Nægtelsen af Paterniteten, og derfor kan man forudsætte, at i alle de Tilfælde, hvor det har nogen- somhelst praktisk Betydning, vil Barnefaderens Navn blive opgivet; men i alle de Tilfælde, hvor det ikke har Betydning, af forskjellige Grunde, f. Ex. at Moderen i Forveien er sikret og

ikke ønsker Mere, der bliver det ikke opgivet. Naar man tager Spørgsmaalet rent nøgternt og ser paa, hvorledes vi skulle sørge for Barnets bedst mulige Underholdning og Opdragelse, er det et Spørgsmaal, som slet ikke har Betydning. Det kan have en moralsk Betydning, det vil jeg godt indrømme, overfor Barnefaderen, det kan være godt lige overfor den, der indlader sig paa disse Forbindelser, at hans Navn virkelig bliver bekendt; men nogen praktisk Betydning har det ubetinget ikke, thi Grunden til, at Moderen ikke opgiver Barnefaderens Navn, vil jo netop i de allerfleste Tilfælde være den, at hun er tilfredsstillet, saaledes som hun nu synes, at hun kan forlange det, og saa har Staten, forekommer det mig, ikke Mere at fordrø der. Hvis man vil hævde denne Sætning saa strengt, kommer man, som forresten ogsaa bemærket af den ærede Justitsminister, til at indføre Straffebestemmelser, som vilde være absolut oprørende. Hvad vilde man gjøre ved en Kvinde, som jagde: „Jeg kan ikke opgive det, jeg kjender ikke hans Navn“, eller en Kvinde, som opgiver et eller andet Navn, som hun kommer i Tanker om, og paa en Mand, som hun siger er hist eller her? Eller hvis hun ganske simpelt fastholder sin Væneagtelse og siger: „Jeg vil ikke opgive hans Navn“, hvad vilde man saa gjøre ved hende? Vilde man anvende de strengeste Straffe, som Tugthusstraf, Bænd- og Brødstraf overfor hende? Vilde det ikke være den største Uretfærdighed? Det forunder mig i høi Grad, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Tang), som ellers holder paa den personlige Frihed saa overmaade meget, kunde gjøre sig til Talsmand for saadanne Tvangsforholdsregler. Selv om der nemlig kunde være en Binding derved, vilde man ubetinget kunne komme til at udøve megen Uretfærdighed mod den, som ikke føler sig i det Tilfælde at kunne eller ville sige Navnet. Det rører ikke ved Sagens Kjærne, at Skjøgenavnet maa hvile derpaa, thi Skjøgenavnet hviler i det Hele taget paa alle Fødsler udenfor Ægtefæbet, saa der er ikke nogen væsentlig Forskjel derpaa, enten Barnefaderen bliver opgivet eller ikke. Det forekommer mig at være mest stemmende med de humane Principer, at man siger: det faar være vedkommende Kvindes egen Sag, hvad hun vil opgive i den Sag, hvad hun drifter sig til at kunne paastaa i den Sag. — Endelig blev der gjort en Bemærkning af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (H. Holm), som gik ud paa et Forslag om at opdrage de uægte Børn paa Statens Bet-